

Για όλα φταίει ο κουραμπιές

Ο Τιμολέων, το μικρό γκρίζο ποντικάκι, είναι από το πρωί ανήσυχο. Κάθε τόσο πλησιάζει το άνοιγμα της τρύπας, χώνει τη μουσούδα του και μυρίζει.

«Μμμ! Μμμ! Μμμμ!...»

Κοντεύει μεσημέρι κι ο Τιμολέων έχει ιδρώσει από το πηγαιν' έλα.

«Ουφ, δεν αντέχω άλλο. Δεν μπορώ να περιμένω μέχρι να νυχτώσει! Αυτές οι μυρωδιές μ' έχουν τρελάνει! Τι να ψήνει άραγε η γιαγιά Αγαθή; Μμμμ...!» λέει και πλησιάζει την τρύπα. «Το αποφάσισα! Θα πάω!»

Κι ο Τιμολέων νυχτοπατώντας περνάει την τρύπα και βρίσκεται στο σαλόνι.

Ο μπλε καναπές είναι χαμηλός και καλή κρυψώνα. Από κει μπορεί να παρατηρεί το χώρο. Η μυρωδιά γίνεται πιο έντονη. Ο Τιμολέων κοιτάζει γύρω του. Βλέπει το χριστουγεννιάτικο δέντρο.

«Α, έφτασαν λοιπόν οι γιορτές!» λέει και τρέχει κοντά του.

Χώνεται γρήγορα κάτω από τα κλαριά του έλατου κι αρχίζει να το παρατηρεί. Βλέπει τις καμπάνες, τα κεράκια, τα αγγελούδια με τα χρυσά φτερά...

«Τι αστείος που είμαι!» λέει καθώς βλέπει το πρόσωπό του να καθρεφτίζεται μέσα στις μεγάλες μπάλες.

Όμως το βλέμμα του δε φτάνει ίσαμε την κορυφή, έτσι αρχίζει να σκαφαλώνει. Ανεβαίνει με μικρά βήματα. Πόσοτσιμπούν οι βελόνες!

«Α, ένα ποντικάκι! Τι γυρεύεις εδώ;» ρωτάει ο Τιμολέων μόλις βλέπει να κρέμεται από ένα κλαρί ένα καφετί γούνινο ποντίκι.

«Εγώ τι γυρεύω ή εσύ, και μάλιστα μέρα μεσημέρι! Φίλε μου, είσαι πολύ ριψοκίνδυνος!»

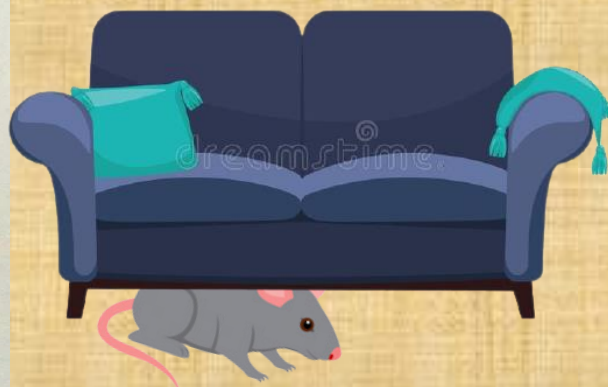
«Γιατί... εσύ δεν είσαι;»

«Εγώ... εγώ είμαι ένα στολίδι του δέντρου! Το χέρι της γιαγιάς Αγαθής με έβαλε εδώ που με βλέπεις. Και να το θέλα, δεν μπορώ να φύγω... Δυστυχώς είμαι αναγκασμένο να μένω εδώ... Ενώ εσύ... πας όπου θες κι όποτε θες...»

Ο Τιμολέων κοιτάζει έκπληκτος.

«Μοιάζεις τόσο... αληθινό! Κι όταν τελειώσουν οι γιορτές;» ρωτάει.

«Χμ, ποιος ξέρει! Μάλλον θα με κλείσουν σε κανένα κιβώτιο και θα με βάλουν στο πατάρι μέχρι του χρόνου τα

Χριστούγεννα...» λέει το καφέ ποντίκι και τα μάτια του, που είναι από κόκκινες χάντρες, νομίζουν πως ετοιμάζονται να κλάψουν.

Ξαφνικά η πόρτα ανοίγει και στο σαλόνι μπαίνει η γιαγιά Αγαθή, κρατώντας μια μεγάλη πιατέλα γεμάτη κουραμπιέδες. Μαζί της μπαίνει και η Ζιζή, η αγαπημένη γάτα της γιαγιάς. Η γιαγιά αφήνει την πιατέλα στο τραπέζι και ετοιμάζεται να ξαναγυρίσει στην κουζίνα. Η Ζιζή όμως νιαουρίζοντας πάει και στέκεται κάτω από το έλατο. Κυρτώνει την πλάτη της και νιαουρίζει.

«Έλα, Ζιζή! Αφού σου είπα, είναι ψεύτικο το ποντικάκι που βλέπεις εκεί ψηλά. Έλα και πρέπει να φουρνίσω τη βασιλόπιτα!» λέει η γιαγιά.

Η γάτα όμως δε λέει να το κουνήσει από κει. Όσπου η γιαγιά την παίρνει αγκαλιά και βγαίνουν μαζί.

«Ουφ!» ανασαίνει ο Τιμολέων.

«Τυχερός είσαι», ψιθυρίζει το καφέ ποντίκι.

«Μμμμ! Μμμμ! Όστε αυτοί μυρίζουν απ' το πρωί και μ' έχουν ξετρελάνει!» λέει ο Τιμολέων κοιτάζοντας τους κουραμπιέδες.

«Αυτοί... τα μελομακάρονα, ο κορμός, ο μπακλαβάς... Βλέπεις η γιαγιά περιμένει τα εγγόνια της να κάνουν Πρωτοχρονιά όλοι μαζί. Έτσι απ' το πρωί είναι όλο ετοιμασίες».

Ο Τιμολέων πηδάει από κλαρί σε κλαρί, κατεβαίνει και φτάνει στο τραπέζι. Δεν είναι δύσκολο να σκαρφαλώσει πάνω. Τα κρόσσια του πράσινου βελούδινου τραπεζομάντιλου φτάνουν μέχρι το πάτωμα.

Ο Τιμολέων σκύβει στους κουραμπιέδες, μυρίζει και ψιθυρίζει:

«Κουραμπιέδες! Η αδυναμία μου!»

Και, κριτς, δίχως να χάσει καιρό, δίνει την πρώτη δαγκωνιά σ' ένα αστεράκι κουραμπιέ.

«Τι κάνεις εκεί! Αν μπει η γιαγιά με τη Ζιζή!» φωνάζει το ποντίκι απ' το δέντρο.

Μα ο Τιμολέων δεν ακούει. Κριταινίζει το αστεράκι του. Η

μουσούδα του γίνεται κατάσπρη από τη ζάχαρη. Το ίδιο και τα πόδια του... Όσπου μοιάζει ολόκληρος ένας... ποντικοκουραμπιές!

«Νιάου!» ακούγεται η Ζιζή, που μπαίνει πάλι με τη γιαγιά Αγαθή.

Ο Τιμολέων μπουκωμένος κοιτάζει γύρω του. Πού να κρυφτεί; Κάτω απ' το τραπέζι; Και η Ζιζή;

Ευτυχώς η γιαγιά Αγαθή αυτή τη φορά με το ένα χέρι κρατάει την πιατέλα με τα μελομακάρονα και με το άλλο έχει αγκαλιά τη Ζιζή. Έτσι ο Τιμολέων τρέχει πίσω στο έλατο. Μόλις που προλαβαίνει να χωθεί κάτω από μια καμπάνια!

«Τι σημαδάκια είναι αυτά;» αναρωτιέται η γιαγιά καθώς βλέπει πάνω στο πράσινο βελούδινο τραπεζομάντιλο τα ίχνη του Τιμολέοντα.

Η γιαγιά κοιτάζει γύρω της. Ακολουθεί τα ίχνη που οδηγούν στο έλατο. Κοιτάζει το καφέ ποντικάκι που είναι ακίνητο.

«Περίεργο!» μουρμουρίζει.

«Εκεί στο δέντρο είναι ένας άσπρος ποντικός...» νιαουρίζει η Ζιζή.

Μα η γιαγιά, που δεν καταλαβαίνει τη γλώσσα της γάτας, την κοιτάζει και λέει:

«Δεν πιστεύω να κάνεις ζαβολιές με τα γλυκά!»

Ύστερα τινάζει το τραπεζομάντιλο και ξαπλώνει στην πολυθρόνα.

«Όσπου να ψηθεί η βασιλόπιτα, ας ξεκουραστούμε για λίγο».

Η γιαγιά κρατάει αγκαλιά τη γάτα και τη χαϊδεύει. Έτσι σιγά σιγά την παίρνει ο ύπνος...

Ο Τιμολέων στέκεται ακίνητος κάτω από τη χρυσή καμπάνα. Όμως η ώρα περνάει, ο Τιμολέων μουδιάζει, δε βολεύεται και η ζάχαρη στη μύτη τον γαργαλάει. Προσπαθεί να κρατηθεί για να μην πέσει. Όμως αυτή η ζάχαρη πόσο τον γαργαλάει!

«Αψούουου...» ο Τιμολέων φταρνίζεται.

Ντιν, ντιν, ντονννν... χτυπά η καμπάνα καθώς ταρακου-
νιέται στο κλαρί. Ο Τιμολέων προσπαθεί να κρατηθεί... η
κλωστή κόβεται και η καμπάνα πέφτει στο πάτωμα!

«Iiiii!... Καίγεται η βασιλόπιτα!» ξεφωνίζει η γιαγιά, που
ξυπνά τρομαγμένη και τρέχει στην κουζίνα.

«Τρέξε γρήγορα!» φωνάζει στον Τιμολέοντα το καφέ πο-
ντικόκι.

Ο Τιμολέων βαριανασαίνει, η καρδιά του χτυπά δυνατά.
Δίχως να χάσει καιρό, αρπάζει την κλωστή που κρατάει το
καφέ ποντικόκι και, κρακ, εκείνη σπάει. Το καφέ ποντικόκι
ξαφνιάζεται. Δεν υπάρχει όμως καιρός για σκέψεις. Κουνάει τα
πόδια του και τρέχει πίσω από τον Τιμολέοντα.

«Νιαρρρρ...!» ακούγεται ξοπίσω τους η Ζιζή.

Όμως τα δυο ποντικάκια έχουν κιόλας τρυπώσει στην πο-
ντικότρυπα.

«Καλά τα καταφέραμε!» λέει το καφέ ποντικόκι. «Τι θα γι-
νόταν όμως αν...»

Ο Τιμολέων γλείφει τα μουστάκια του. Βάζει το χέρι του
πίσω στην πλάτη και...

«Για να γιορτάσουμε τη φίλιά μας», λέει και φανερώνει έ-
να αστεράκι κουραμπιέ.

Τα δυο ποντικάκια κρυφογελάνε καθώς κριτσινίζουν τον
κουραμπιέ.

Και η γιαγιά Αγαθή: Αυτή σαν νύχτωσε κι όλο το σπίτι
ησύχασε από τα γέλια και τα ξεφωνητά των παιδιών και
των καλεσμένων, έκοψε δυο μεγάλα κομμάτια βασιλόπιτα
και τα έβαλε έξω από την ποντικότρυπα. Βλέπετε, ξύπνησε
χάρη στον Τιμολέοντα και στο καφέ ποντικόκι, που πια δεν εί-
ναι στο δέντρο. Κι έτσι η γιαγιά δεν έκαψε τη βασιλόπιτα!

Αι Και να δείτε που το καφέ ποντικόκι ήταν τυχερό, γιατί
σ' αυτό έπεσε το φλουρί της πίτας!

